

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 lipca 2016 roku powód W. U. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. C. na swoją rzecz kwoty 2.000.000 zł., tytułem zadośćuczynienia za straty materialne i moralne spowodowane działaniem pozwanego. W uzasadnieniu wywodził, że J. C., w dniu 28 lipca 2006 roku, jako osoba pełniąca obowiązki kierownika do spraw eksploatacji w Administracji (...) Ł. (...) bezpodstawnie wypowiedział umowę najmu lokalu nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w Ł.. (pozew k.2)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. (oświadczenie złożone do protokołu rozprawy z dnia 17 stycznia 2017r., k.53 - nagranie 00:02:42) Stanowisko to popierał w toku całego postępowania.

Na termin rozprawy w dniu 19 września 2017r., poprzedzającym wyrokowanie, powód nie stawiał się, bez usprawiedliwienia. Wprawdzie złożył, po raz kolejny, zaświadczenie od lekarza sądowego, jednak, nie uczynił zadość zobowiązaniu nałożonemu na niego w wykonaniu pkt 3. postanowienia z dnia 20 czerwca 2017r., w myśl którego został on zobowiązany do poddania się badaniu lekarza wyznaczonego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Łodzi, w dniu rozprawy, w miejscu wyznaczonym przez biegłego, za okazaniem dokumentacji medycznej z leczenia powoda, na wypadek ponownego wystąpienia przyczyny uniemożliwiającej powodowi stawiennictwo przed Sądem na terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 19 września 2017r. (pkt 1. postanowienia), pod rygorem uznania jego nieobecności na tym terminie rozprawy za nieusprawiedliwioną, jeżeli nie podda badaniu lekarza z listy biegłych Sądu Okręgowego w Łodzi. (postanowienie protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017r., k.99-99v. - nagranie 00:06:33; faks od biegłego dr med. M. Ł. k.109; notatka urzędowa k.110)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 4 kwietnia 1997r. J. S. zawarła umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł.. W wyniku inwentaryzacji budynku okazało się, że lokal ten składa się z innej liczby pomieszczeń oraz ma odmienną powierzchnię od tej wskazanej w umowie. (okoliczności niesporne, znane Sądowi urzędowo)

Administracja (...) Ł. (...) pismem z dnia 28 lipca 2006 roku poinformowała J. S. – żonę powoda - zamieszkującą przy ul. (...) o tym, że w związku z inwentaryzacją lokali w nieruchomości i zmianą powierzchni jej lokalu ulegają zmianie opłaty za ten lokal. Od 1 sierpnia 2006 r. miały one wynosić 181,41 zł. Pismo to podpisał kierownik do spraw eksploatacji J. C.. (pismo Administracji (...) Ł. – k. 3)

Pismem z dnia 28 sierpnia 2006r. wynajmujący, w związku z uporczywym wykraczaniem przez J. S., jako najemcę przeciwko porządkowi domowemu, uniemożliwiającym korzystanie z dojścia do lokalu oznaczonego nr (...) nowym najemcom oraz pracownikom wynajmującego, rozwiązał w/w umowę najmu lokalu nr (...) oraz wezwał J. S. do opróżnienia lokalu i zwrotu kluczy. Wezwanie wynajmującego pozostało bezskuteczne. (bezsporne)

Ostatecznie, w związku z powyżej opisanymi zdarzeniami, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 13 października 2011r. w sprawie XVIII C upr 973/10 o eksmisję J. (S.) U., W. U. oraz R. S., nakazał pozwanym, aby opróżnili lokal mieszkalny nr (...) a położony w Ł. przy ul. (...) oraz wydali lokal Gminie Ł. – Administracji (...) Ł.. (wyrok z dnia 13 października 2011 r. w sprawie XVIII C upr 973/10 – okoliczność niesporna, znana Sądowi urzędowo)

Zaświadczeniem wydanym przez Prezydenta Miasta Ł. z dnia 31 stycznia 2014 roku stwierdzono, że stan faktyczny po przeprowadzonej inwentaryzacji budynku przy ul. (...) w Ł. i dokonaniu czynności usamodzielniających lokale nr (...) i (...) przedstawiał się następująco:

1. w okresie od 1 sierpnia do 29 września 2006 roku lokal mieszkalny nr (...) składał się z trzech pomieszczeń tj. dwóch pokoi i kuchni – ponadto z prawem do wspólnego użytkowania z lokalem nr (...) korytarza oraz łazienki z wc (ich

powierzchnie nie były ujmowane do powierzchni użytkowej lokalu); w tym okresie powierzchnia użytkowana lokalu wynosiła 44,31 m⁽²⁾, zaś powierzchnia mieszkalna 40,53 m⁽²⁾,

2. stan prawny wynikający z umowy najmu z dnia 4 kwietnia 1997 r. (rozwiązanej skutecznie z dniem 30 września 2006 roku) wobec odmowy najemcy lokalu nr (...) zaktualizowania umowy, w celu doprowadzenia jej do zgodności ze stanem faktycznym, opisanym w punkcie 1, był taki, że lokal składał się z czterech pomieszczeń tj. dwóch pokoi, kuchni i łazienki – ponadto z prawem do wspólnego użytkowania z lokalem nr (...) korytarza oraz wc; powierzchnia użytkowa lokalu wynosiła 52,54 m⁽²⁾, zaś powierzchnia mieszkalna 42,17 m⁽²⁾ (zaświadczenie – k. 4).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności przemawiających za oddaleniem powództwa. W pierwszej zaś kolejności niezbędne jest przede wszystkim wskazanie przez stronę powodową okoliczności, które, w jej ocenie, świadczą o powstaniu określonego roszczenia oraz o jego słuszności w świetle obowiązującego porządku prawnego.

W niniejszej sprawie powód W. U., dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty wskazał, że stanowi ona zadośćuczynienie za jego straty materialne i moralne. Podkreślić należy, że polskie prawo cywilne przewiduje możliwość zasądzenia odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia jedynie za krzywdę rozumianą jako ból, cierpienie, negatywne przeżycia psychiczne. Instytucję tę należy wyraźnie rozgraniczyć od odszkodowania za szkodę majątkową, które ma na celu wyrównanie uszczerbku materialnego w majątku poszkodowanego. Zadośćuczynienie ma służyć naprawieniu innego rodzaju uszczerbku w dobrach poszkodowanego, niż szkoda majątkowa, gdyż jego celem jest zrekompensowanie straty, której wartości nie można wyrazić za pomocą środków właściwych dla obliczania szkody majątkowej. Dodać przy tym należy, że zadośćuczynienie może być należne danej osobie jedynie, jeżeli doszło do dopuszczenia się wobec niej przez inny podmiot czynu niedozwolonego. Kodeks cywilny przewiduje jedynie dwie sytuacje, w których takie zadośćuczynienie może być poszkodowanemu przyznane. Pierwsza z nich uregulowana jest w art. 445 k.c. i dotyczy sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała innej osoby lub wywołania rozstroju jej zdrowia, pozbawienia wolności albo skłonienia za pomocą gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному, a druga wynika z dyspozycji art. 448 k.c. i dotyczy bezprawnego zawinionego naruszenia dóbr osobistych danego podmiotu. Zadośćuczynienie jest zatem instytucją związaną z problematyką odpowiedzialności odszkodowawczej powstałej na skutek czynu niedozwolonego. W związku z powyższym, wystąpienie z roszczeniem o zadośćuczynienie będzie możliwe w przypadku zaistnienia przesłanek właściwych dla tego rodzaju odpowiedzialności, którymi są: zdarzenie będące źródłem szkody niemajątkowej (krzywdy), wystąpienie szkody niemajątkowej (krzywdy) oraz normalny związek przyczynowy między zdarzeniem mogącym przyjąć postać działania lub zaniechania sprawcy szkody niemajątkowej, a tą szkodą. Dane zdarzenie będzie mogło być uważane za źródło szkody niemajątkowej, gdy będzie ono miało charakter bezprawny, tj. będzie naruszać przepisy prawa, normy, czy zasady obowiązujące w konkretnym przypadku, czy też zasady współżycia społecznego. Wymóg bezprawności takiego zdarzenia ma charakter bezwzględny, co oznacza, że w razie gdy, wprawdzie, szkoda niemajątkowa nastąpi, ale jej źródłem będzie zdarzenie nienoszące znamion bezprawności, to pokrzywdzony nie będzie miał podstaw do dochodzenia zadośćuczynienia. Dodatkowo jeszcze w związku z tym, że zadośćuczynienie jest roszczeniem wynikającym z odpowiedzialności odszkodowawczej o charakterze deliktowym, konieczne jest wykazanie, że działanie lub zaniechanie sprawcy szkody niemajątkowej ma charakter pozwalający przypisać mu tę odpowiedzialność. Zasadami odpowiedzialności, na podstawie których można dochodzić zadośćuczynienia na gruncie art. 445 k.c., jak się powszechnie przyjmuje, są wszystkie zasady odpowiedzialności deliktowej, tj. zasada winy, ryzyka i słuszności w zależności od tego, jaka zasada odpowiedzialności jest przypisana danemu zdarzeniu powodującemu szkodę. W przypadku natomiast oparcia roszczenia o zadośćuczynienie na art. 448 k.c. będzie to wyłącznie wina.

Reasumując, zadośćuczynienia, na gruncie kodeksu cywilnego, żądać można wyłącznie w razie zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w art. 445 k.c., czy też zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego. Jeżeli więc doszło do jakiegokolwiek innego naruszenia interesów niemajątkowych poszkodowanego, a tego rodzaju zdarzenie nie podlega ochronie również na gruncie przepisów, innych niż k.c., to nie stanowi to podstawy do żądania zadośćuczynienia.

Należy mieć na względzie, że obowiązek wykazania, że dane zdarzenie powodujące szkodę niemajątkową w dobrach pokrzywdzonego ma charakter bezprawny i zawiniony lub że odpowiedzialność za szkodę powstała na zasadzie ryzyka czy słuszności, ciąży na osobie dochodzącej zadośćuczynienia. Wynika to jednoznacznie z ogólnej zasady ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c. Powód, aby w ogóle rozważać zasadność jego żądania, powinien był wykazać zaistnienie przesłanek, które umożliwiają przypisanie pozwanemu odpowiedzialności za krzywdę powoda, czemu W. U. nie sprostał. Powód wskazał, że J. C. bezpodstawnie wypowiedział umowę najmu lokalu nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w Ł. podnosząc, że był on pracownikiem statio fisci Gminy Ł., tj. Administracji (...) Ł. (...). Jeżeli nawet takie zdarzenie rzeczywiście miało miejsce, choć z zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób to nie wynika, to odpowiedzialność za ewentualną szkodę powoda przy zaistnieniu wszystkich przesłanek tej odpowiedzialności mogłaby ponosić wyłącznie Gmina Ł., jako jednostka samorządu terytorialnego posiadająca osobowość prawną na podstawie art. 417 k.c., a nie jej pracownik w tym przypadku J. C.. Powód nie wskazał innych faktów, na podstawie których można by uznać, że postępowanie pozwanego spowodowało powstanie u powoda krzywdy.

To powód jako podmiot wszczynający postępowanie ma określone żądanie, którego istnienie musi wykazać. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązek udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, wyrażoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było przede wszystkim wskazanie podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, a następnie przedstawienie Sądowi dowodów potwierdzających prawdziwość jego twierdzeń. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniebdania i przeoczenia, stanowią wyraz jego woli i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niego skutki procesowe.

W tym miejscu podkreślić należy, że przepis art. 232 zd. 1 k.p.c. określając reguły rozkładu ciężaru dowodu, stanowi niejako procesowy "odpowiednik" przepisu art. 6 k.c. Wyraża zasadę kontradiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego i to strony, a nie sąd, pozostają dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Oznacza to, że to strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń, uzasadniających żądanie. Adresatem tej normy są strony, a nie sąd, co oznacza, że to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać. Nie może również co do zasady zastępować stron w jego wypełnieniu.

Mając na uwadze powyższe, wobec niewskazania przez powoda dostatecznej podstawy faktycznej swojego żądania, a także nieprzedstawienia jakichkolwiek dowodów wskazujących na zaistnienie zdarzeń skutkujących odpowiedzialnością pozwanego, Sąd powództwo oddalił w całości.

Z/

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji doręczyć powodowi.

2017/10/05